

De TT-fiets

Chris Froome tijdens de verkenning van de tijdrit in de Dauphiné, enkele minuten voor zijn zware crash. © PHOTO NEWS

De eerste reactie bij het bericht van het ongeval van Chris Froome was: ‘Gevallen tijdens de verkenning van de tijdrit? Oei, was dat met de gewone of met de tijdritfiets?’

Ooit heb ik een paar duizend kilometer getraind op zo’n TT-fiets. Het was geen high-end Pinarello. Hij had wel een aerodynamisch kader, de remmen zaten achter de vork bijvoorbeeld, de kabels waren weggewerkt. Ik had ook drie paar wielen: gewone trainingswielen met bandjes, dure wielen met drie spaken die lekker zoomden en een nog duurder vol achterwiel, de wedstrijdwielen voorzien van tubes, natuurlijk.

Ik heb ermee getraind en ik heb er wedstrijden mee gereden, triatlons dan, van kwartjes over een paar halve tot die ene hele waarin ik 180 kilometer lang in de beugels bleef liggen, met een goeie 30 gemiddeld in het bike park binnenreed en nadien als een halve kreupele aan mijn marathon begon en eindigde als een zombie. Daarna had ik het wel gehad op de TT.

Eén wedstrijd herinner ik mij nog beter: een halve ergens in het westen van Nederland. Het stormde die dag en de organisatie raadde het af om met hoge velgen te rijden. Koppig als ik was, stak ik zelfs het vol wiel, maar vooraan het trainingswiel met lage velgen. Tip: het voorwiel bepaalt waar je fiets heengaat. Ik bleef makkelijk overeind, maar dat mijn achterwiel geen kant uitkon, had minder te maken met mijn rijkunsten, dan wel met mijn (over)gewicht, zeg ik er maar snel zelf even bij.

Ik herinner mij van die halve vooral dat ene moment dat ik op een smalle weg langs een sloot in de buurt van Leiden een concurrent wilde inhalen. Probleem: hij reed nogal erg in het midden, omwille van die wind. Ik had al een keer geroepen, maar hij hoorde mij niet door die wind. Meter per meter kroop ik naar hem toe en met nog 20 meter te gaan verdween het probleem vanzelf, door de felle rukwind met fiets en al in de sloot geblazen. Een ondiepe sloot gelukkig en hij klauterde al meteen weer tegen het gras op, waardoor ik met een gerust gevoel kon doorrijden.

Wat hier voorstaat, had ik in één zin kunnen afdoen. Zoals: de tijdritfiets is gevaarlijk en daarom is Chris Froome gevallen. Was het niet dat ik u bij deze onopgemerkt kond heb-

ben kunnen doen van mijn heldendaden als triatleet - deelnemer aan triatlons is correcter - en we ook al een halve column onderweg zijn, wat wel eens gepermitteerd is in een sportweek waarin weinig te beleven valt.

Ik herhaal de centrale stelling van dit boek: de tijdritfiets is gevaarlijk, nóg gevaarlijker dan de racefiets en dat wil wat zeggen. Ik ben nooit gevallen, maar geen meter heb ik echt gerust gezeten. Ten eerste: je hebt in de beugels geen goed zicht op wat 10, 20, 30 meter voor jou gebeurt. Ten tweede: dat ding is alleen al door zijn constructie met die rechte steile voorvork zo onstabiel als maar kan. Ten derde: dat rare stuur met enerzijds die beugels waar je als het ware in ligt met je neus boven je voorwielas en anderzijds het gewone stuur met platte handgrepen waarvoor je dan weer rechtop moet gaan zitten. In mijn geval zaten daar de remmen, dus af en toe moest ik wel wisselen. Van de ene houding naar de andere, dat was altijd weer tricky en dat deed je nooit bij zijwind. Nog een tip: bij veel zijwind blijven liggen en ook blijven trappen zodat de wind geen vat krijgt op je benen.

Chris Froome is nooit een goede chauffeur geweest. Google maar eens op ‘Top 3 worst time trials’ en ‘Froome’. De eerste die je ziet vertrekken en rechtdoor op een suppoost knalt, is Chris Froome, toen nog als Keniaan maar daar lag het niet aan. Met de tijd leek hij zijn fiets beter onder controle te houden en een paar Touren geleden won hij zelfs ritten na een crazy afdaling.

Woensdag zat hij ook in een afdaling. Als de berichten kloppen kwam hij uit de beugels, wilde zijn neus snuiten of niezen of allebei, veranderde dus in een paar seconden twee keer het frontaal vlak van zijn lichaam, haalde daarvoor ook nog eens de druk van zijn voorwiel en toen pakte lichaam, fiets en voorwiel vol de wind. Wat een windstoot met een mens op een tijdritfiets kan doen, daar kan Julian Alaphilippe alles over mee vertellen nadat hij in de Tour van 2016 zomaar tegen de rotswand werd geblazen (ook dat is te googelen).

Froome is slachtoffer geworden van een moment van concentratieverlies in combinatie met een windvlaag, een foute lijn, een rampzalig muurtje en een gebrek aan overgewicht. Pech dus, veel pech. En nu ga ik even de nieuwe eigenaar van mijn TT-fiets sms’en dat hij extra moet oppassen. Dat is namelijk mijn zoon.

Froome is slachtoffer van een moment van concentratieverlies in combinatie met een windvlaag, een foute lijn, een rampzalig muurtje en een gebrek aan overgewicht